

Arrest

nr. 68 334 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANWALLEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Russische afkomst, geboren op 10 januari 1981 te Mayskiy, gelegen in Kabardino-Balkarië. U woonde samen met uw partner K.A.(...) (O.V.(...)), zelf van gemengd Grieks-Russische afkomst, in Mayskiy. U hebt één dochter A.(...) uit een vorige relatie en één dochter E.(...) met uw huidige partner. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Sinds 2005 baatte u een kledingwinkel uit in Mayskiy. In het voorjaar van 2008 werd u afgeperst door bandieten. Voordien betaalde u enkel beschermingsgeld aan de politiediensten. U diende aan de bandieten 40.000 roebels te betalen. In juni of juli 2009 werd deze som verhoogd naar 50.000 roebels. U werd hierop woedend. U werd geduwd en verplicht om te betalen, waarna de eiser is

weggegaan. Toen uw partner thuis kwam van zijn werk, vertelde u hem over deze geldeisers en de verhoging van het bedrag. Uw partner was woedend. Toen de bandieten de volgende maand geld kwamen eisen, was uw partner in de winkel. Uw partner sprak de bandieten aan. Hierop ontstond er tumult en werd uw partner geslagen en geduwd, waarna hij van de trap viel. De mannen begonnen uw partner te stampen met hun voeten. U ging naar buiten om hulp, maar niemand reageerde. U besloot zelf de politie op te bellen. Eén van de mannen ging terug de winkel in en nam het geld. Op weg naar buiten duwde hij u en zei dat u de volgende maand 100.000 roebels diende te betalen. Toen zij weg waren, ging u naar uw partner toe. Na een tijdje kwam er een ziekenwagen die uw partner naar het ziekenhuis bracht. De volgende dag, op 29 juli 2009, ging u naar de politie om klacht in te dienen tegen de bandieten. U werd gehoord door een onderzoeker en uw klacht werd aangenomen. De onderzoeker beloofde u te helpen. Een maand later, op 26 augustus 2009, was u met uw dochter in de winkel, toen de bandieten om hun geld kwamen. U was vergeten dat ze gedreigd hadden dat u 100.000 diende te betalen en nam slechts 50.000 roebels. Hierop begonnen de bandieten u en uw dochter te bedreigen. U besloot uw dochter naar uw moeder te brengen in Prokhladnyy (Kabardino-Balkarië). U ging opnieuw naar de politie. De rechercheur, A.A.(...), luisterde naar uw verhaal, maar zei dat hij u niet kon helpen. U werd kwaad en zei dat als u door hen niet geholpen werd, u naar hogere instanties zou gaan. Hierop werd u naar een cel gebracht waar u twee nachten diende te verblijven. De tweede nacht kwamen u onbekende mannen de kamer binnen en randden u aan. Nadien werd u buiten gezet. U ging naar het ziekenhuis om medische hulp. In september kwam iemand naar de school van uw dochter, die uw dochter wilde meenemen. U besloot om via internet president Medvedev en ex-president Poetin aan te schrijven. U verstuurde eveneens per post een klachtbrief naar de president. Eind september kwam A.A.(...) naar u toe en bedreigde u.

Hierop besloten u en uw partner om Kabardino-Balkarië te verlaten. U besloot uw winkel te verkopen en plaatste een advertentie in de krant. Eind september kwamen de bandieten langs in uw winkel en diende u 120.000 roebels te betalen. Op 14 oktober 2009 werd u 's nachts wakker gebeld met de melding dat uw winkel in brand stond. U en uw partner gingen ter plaatse. De brandweer en politiediensten waren reeds toegekomen. Nadat het vuur was gedoofd, kwam een politieagent naar jullie toe, die jullie vroeg mee te gaan naar het bureau. Omdat u en uw partner geen documenten op zak hadden, reden jullie langs jullie woning om deze op te halen. U en uw partner werden in verschillende kamers verhoord. Jullie werden afzonderlijk beschuldigd van het aansteken van de brand. Er werd u verteld dat uw partner had bekend dat hij de brand zelf had aangestoken. Er werd u voorgesteld een document te ondertekenen. Omdat u de inhoud van dit document niet mocht lezen, weigerde u dit document te ondertekenen. Uw paspoort werd ingehouden. Nadat u een uitreisverbod tekende, dat u wel mocht lezen, werd u vrijgelaten. U wilde wachten op uw partner, maar werd door de agenten naar huis gestuurd. Uw partner kwam echter niet naar huis. U bent naar de ROVD gegaan en raadpleegde enkele advocaten om u te helpen. U huurde mensen in om uw partner te zoeken. Begin januari 2010 kwam een man naar uw woning met een briefje van uw partner. U gaf hem geld om uw partner te helpen. Op 27 januari 2010 stond uw partner voor de deur. Hij vroeg u onmiddellijk alle spullen te verzamelen. Jullie namen een taxi naar Prokhladnyy, waar jullie bij een vriend van uw moeder verbleven. Aan het gebouw van uw moeder kwamen onbekende auto's. Uw moeder kreeg eveneens een mysterieus telefoontje. Op 10 februari 2010 keerden u en uw gezin terug naar uw woning in Mayskiy. Diezelfde avond werd er op de deur geklopt. U en uw partner besloten te vluchten en belden een vriend op. Jullie gingen met de wagen naar Nalchyk, waar uw partner en zijn vriend op zoek gingen naar iemand die jullie kon helpen. U en uw gezin verlieten de Russische Federatie uiteindelijk op 10 februari 2010. Jullie reisden in de laadruimte van een vrachtwagen naar België dat jullie bereikten op 16 februari 2010. Diezelfde dag dienden u en uw partner K.A.(...) (O.V. 6.579.733) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische autoriteiten uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters A.(...) en E.(...), een Belgisch certificaat voor geboorte-uitkering, een certificaat van uw kapsteropleiding, het rijbewijs van uw partner, een attest van het ziekenhuis in Mayskiy d.d. 17/08/2010, een brief van uw schoonmoeder aan de OVD van Lermontov d.d.29/10/2009, een brief van advocate C.(...) aan de ROVD van Mayskiy, een rapport van 'ANNA National centre for the prevention of violence', een rapport van Amnesty International en enkele internetartikels voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omwille van de problemen die u kende met bandieten in de stad Mayskiy en met A.A.(...), rechercheur bij de politie van Mayskiy. U werd door de bandieten afgeperst en moest hen maandelijks een som geld betalen. Nadat u hulp werd geweigerd door de politiediensten, werd u 2 nachten vastgehouden bij de politiediensten waar u werd

aangerand. Uw partner werd gedurende een periode van ongeveer 3 maanden vastgehouden door de politie.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u zou hebben gekend met de bandieten en met rechercheur A.A.(...) aannemelijk te maken. Zo blijkt dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo wisten u noch uw partner wie de bandieten, die u nochtans geregeld kwamen opzoeken, concreet waren (CGVS p.13; CGVS K.A.(...), p.12, p.18). U verklaarde nochtans dat Mayskiy een klein stadje was waar iedereen van alles op de hoogte was (CGVS, p.17). Daarnaast kon u niet precies aangeven waarom u geviseerd wordt door rechercheur A.A.(...), hoewel u vermoedt dat hij u viseert omwille van de door u genomen stappen bij hogere instanties, waarvan u de Belgische asielinstanties echter geen enkel document kon voorleggen en u dit vermoeden bijgevolg niet kunt hard maken (CGVS p.17).

U noch uw partner wisten verder waarom de politiediensten per se de brandstichting in uw winkel in uw schoenen wilden schuiven (CGVS p.18, p.19; CGVS K.A.(...), p.21), waarbij u evenwel aangaf dat u vermoedt dat dit omwille van uw etnische afkomst is en omdat u te veel gepraat had (CGVS p.19). Uw partner verklaarde van zijn kant dat de politie hiermee iets wilde bewijzen, maar kon niet aangeven wat de politie dan wilde bewijzen (CGVS K.A.(...), p.21). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u contact hebt opgenomen met 3 verschillende advocaten tijdens uw zoektocht naar uw partner, toen deze verdween nadat jullie op 14 oktober 2009 dienden mee te gaan naar het politiebureau. U kon echter van geen enkele advocaat de naam weergeven (CGVS p.20). Uw geringe kennis over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Daarnaast legde u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijs voor van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U kon de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van uw kledingzaak (CGVS p. 5). Nu verklaarde u weliswaar dat al uw documenten tijdens de brand in uw winkel vernietigd werden (CGVS p.5). U legde echter evenmin enig bewijs voor inzake de brand in uw winkel op 14 oktober 2009, hoewel uit de verklaringen van u en uw partner blijkt dat zowel de brandweer als de politie ter plaatse zijn gekomen (CGVS p.17, p.18; CGVS K.A.(...), p.13, p.20). Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw aanranding door u onbekende mannen naar het ziekenhuis bent gegaan, waar u medische hulp kreeg (CGVS p.15; CGVS K.A.(...), p.16), waarvan u echter evenmin enig bewijs kon voorleggen. U verklaarde voorts dat u in september 2009 de president van de Russische Federatie en premier Poetin, niet alleen via elektronische weg maar ook via de post, om hulp vroeg (CGVS p.15; CGVS K.A.(...), p.13). Ook hiervan legde u geen enkel bewijs voor (CGVS p.16). Voorts stelde u dat u in de zoektocht naar uw partner alle mogelijke instanties hebt aangesproken, waaronder de ROVD, hogere instanties evenals verschillende advocaten, maar legde hiervan evenmin enig document voor (CGVS p.17, p.19, p.20). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u evenmin enig bewijs voorlegde van het ongeval waarbij uw schoonmoeder en een politieagent betrokken waren en waarvan uw partner vermoedt dat het hierbij de bedoeling was uw schoonmoeder bang te maken (CGVS K.A.(...), p.4). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u in België via uw schoonmoeder en via kennissen nog documenten hebt ontvangen uit de Russische Federatie, waaronder één document gedateerd van na uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS p.7; CGVS K.A.(...), p.16; zie document 14 in groene map). Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Het is in dit verband opmerkelijk dat u wel een attest d.d. 17 augustus 2010 kon voorleggen inzake de opname van uw partner in het districtsziekenhuis in Mayskiy op 28 juli 2009 (zie document 14 in groene map). U en uw partner verklaarden dat uw tante, die in hetzelfde ziekenhuis werkt, dit op uw verzoek heeft verkregen en dat dit document u via kennissen werd bezorgd (CGVS p.7; CGVS K.A.(...), p.15). Betreffende dit document dd 17 augustus 2010 dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat hierin staat dat het aan uw partner werd uitgereikt, terwijl uw partner zich op 17 augustus 2010 reeds in België bevond. Bovendien lijkt het erop dat de datum van de ziekenhuisopname van uw partner, met name de dag en het jaar, werd aangepast. Dit attest stelt dat uw partner bepaalde verwondingen heeft opgelopen, maar zegt niets over de omstandigheden waarin uw partner deze verwondingen zou hebben opgelopen. Dit attest spreekt zich voorts niet uit over de ernstige problemen die u en uw partner zouden gekend hebben met de bandieten of met rechercheur A.A.(...). Dit attest kan bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Betreffende de brief van uw schoonmoeder aan het hoofd van de OVD van de stad Lermontov (document 15 in groene map), waaraan gezien de afzender ervan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden verleend, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een weergave is van de door u aangehaalde feiten. Uit deze brief blijkt bovendien nergens dat deze brief ook effectief door de

OVD werd ontvangen. Aangaande de brief van advocate C.(...) (document 16 in groene map) dient te worden opgemerkt dat uit dit document blijkt dat dit werd opgesteld enkel en alleen op basis van de verklaringen van uw moeder. Voorts is het opmerkelijk dat deze brief geen hoofding van het advocatenkantoor bevat. Gezien het niet officiële karakter van deze documenten, moet tevens worden opgemerkt dat deze brieven geen objectieve bewijswaarde hebben. Bovendien zijn deze documenten slechts kopieën, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is. Deze documenten vermogen bijgevolg evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Voor wat betreft de door uw advocate voorgelegde rapporten van 'Anna National Centre for the prevention of Violence' en Amnesty International dient te worden opgemerkt dat deze rapporten de algemene situatie omtrent geweld tegen vrouwen in uw land van herkomst weergeven. Zij spreken zich echter niet uit over de ernstige persoonlijke problemen die u en uw partner zouden gekend hebben (zie document 6 en 7 in groene map). De door u voorgelegde internetartikels tonen de algemene situatie aan in uw land van herkomst. Nergens in deze artikels wordt uw naam, noch de naam van uw partner vermeld. De naam van rechercheur A.A.(...) komt evenmin voor in één van deze internetartikels (zie document 8, 9, 10, 11 en 12 in groene map). Bijgevolg kunnen deze rapporten en internetartikels de door u en uw partner verklaarde persoonlijke problemen niet aantonen.

Als verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees, dient te worden opgemerkt dat u stelde dat u niet weet of u vandaag de dag officieel gezocht wordt in de Russische Federatie (CGVS p.22). U bent evenmin op de hoogte of u vandaag officieel verdacht of beschuldigd wordt door uw autoriteiten (CGVS p.23-24). Uw partner stelde evenwel dat hij vermoedt dat hij vandaag de dag officieel gezocht wordt (CGVS K.A.(...), p.23), waarna hij even later tijdens zijn gehoor stelde dat er een officiële zoektocht naar zijn persoon werd opgestart in Kabardino-Balkarië (CGVS K.A.(...), p.24). Verder stelde uw partner dat hij mogelijks vandaag de dag officieel wordt beschuldigd, gezien jullie voordien werden beschuldigd van brandstichting (CGVS K.A.(...), p.23). Hoewel uw partner aangaf via internet nog contact te hebben met zijn moeder, gaf hij aan dat zij geen nieuws had omtrent de stand van zaken (CGVS K.A.(...), p.4, p.24). Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat de politiediensten nog naar u of uw partner op zoek zouden zijn. Voorts dient te worden benadrukt dat u noch uw partner jullie Russisch binnenlands paspoort voorlegden aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarden u en uw partner weliswaar dat jullie paspoorten werden ingehouden door de politiediensten (CGVS p.8, p.18-19; CGVS K.A.(...), p.8). Gezien voorgaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw geldig intern paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, waarvan jullie beiden verklaarden er nooit een te hebben gehad (CGVS p.9; CGVS K.A.(...), p.8-9), verborgen te houden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u in eerste instantie verklaarde dat uw partner wel in het bezit was van een internationaal paspoort, maar dat hij dit bij zijn moeder heeft achtergelaten omdat het vervallen was (CGVS p.10). Na confrontatie met de verklaringen van uw partner dat hij nooit een internationaal paspoort had, verklaarde u dat u misschien fout was of dat hij het nooit gebruikt heeft (CGVS p.10). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. De verklaring die u het Commissariaat-generaal via uw advocaat liet geworden op 06/05/2011 en waarin wordt gesteld dat u dacht dat uw partner voor zijn werk een internationaal paspoort had, maar u niet wist dat dit voor reizen naar Oekraïne niet vereist was, kan evenmin overtuigen, gezien deze verklaring post-factum werd aangehaald. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uitgehold en ontstaat het vermoeden dat u en uw partner ook uw internationaal- of reispaspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen trachten te houden.

Indien uw verklaringen alsnog geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er nog op gewezen te worden dat u, die verklaarde van Russische afkomst te zijn, en uw partner, zelf van gemengd Russisch-Griekse afkomst, over een intern vluchtalternatief beschikken binnen de Russische Federatie. Zo blijkt uit de verklaringen van uw partner dat hij officieel geregistreerd is in de stad Lermontov (regio Stavropol, Russische Federatie) (CGVS K.A. (...), p.3). Voorts verklaarde uw partner dat zijn moeder eveneens in Lermontov woont (CGVS K.A.(...), p.4). Uit de verklaringen van uw partner blijkt bovendien dat hij geen problemen kende in Lermontov, maar hij daar niet wilde wonen omwille van zijn echtscheiding (CGVS K.A. (...), p.3-4). Ten slotte blijkt uit het rijbewijs van uw partner dat hem een rijbewijs werd uitgereikt in Lermontov op 30 december 2009, nota bene in de periode waarin hij volgens zijn verklaringen werd vastgehouden door de politiediensten (zie document 13 in groene map).

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw 2 kinderen, het Belgisch certificaat voor geboorte-uitkering en het certificaat inzake uw kapsteropleiding bevatten louter persoonsgegevens en gegevens over de door u genoten opleiding, die hier niet ter discussie staan. Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw partner K.A.(...) (O.V.6.579.733), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoekende partij somt de verschillende motieven van de bestreden beslissing op en geeft daarna haar argumentatie weer. Vooreerst wijst zij erop dat zij wel degelijk namen heeft gegeven, met name A.A.(...), C.(...) haar advocaat en haar chauffeur I.(...). Zij verwijst telkenmale naar de relevante pagina van het verhoorverslag.

Zij beklemtont verder dat zij wel degelijk een brief heeft voorgelegd van een geraadpleegd advocatenkantoor en stelt dat zij heel duidelijk heeft weergegeven dat de politie en bandieten samenwerken en winkeliers afpersen. Zij wijst erop dat zij bewijstukken heeft voorgelegd en geeft aan dat deze zijn doorgefaxt na het verhoor en dat dit werd toegestaan in zoverre dit kort na het verhoor werd opgestuurd.

Verzoekende partij argumenteert verder dat nergens uit de datum van de ziekenhuisopname van haar partner blijkt dat dit document vervalst zou zijn. En zij stelt verder dat er in een medisch attest nooit iets wordt gezegd over de omstandigheden waarin of redenen waarom een patiënt bepaalde verwondingen zou kunnen opgelopen hebben.

Zij wijst er tevens op dat de commissaris-generaal enerzijds een verklaring van de schoonmoeder wil nopens haar ongeval en verder verklaart dat verklaringen van de schoonmoeder geen objectieve bewijswaarde hebben. Dit is volgens haar een tegenstrijdige motivering.

Ook de brief van het advocatenkantoor zou ten onrechte in twijfel worden getrokken. Zij argumenteert dat een advocaat aan een deontologie is onderworpen en het dan ook absurd is te stellen dat de advocaat in kwestie een valse verklaring zou hebben afgelegd of zonder meer zou bevestigen wat iemand komt te zeggen.

Verzoekende partij argumenteert dat kopieën ook bewijstukken zijn, temeer gelet op de moeilijkheden die zij heeft gehad om de documenten te verkrijgen door de lange afstand en de tijdsdruk is zij de mening toegedaan dat deze documenten zeker niet kunnen geweerd worden als bewijstukken zonder de rechten van een eerlijk proces te schenden.

Verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij onredelijk is waar er wordt gesteld dat zij zou moeten kunnen bewijzen dat zij nog officieel vervolgd wordt in de Russische Federatie. Zij stelt dat er uiteraard een vermoeden is dat zij en haar partner gezocht worden gezien de duidelijke problemen die zij gehad heeft de afgelopen jaren en de duidelijk aangetoonde situatie van de streek waar zij woonden.

Zij stelt verder dat het onmogelijk is om hiervan een officieel bewijsstuk van politiediensten of bandieten neer te leggen.

Zij beklemtoont dat zij geen enkele reden heeft om haar identiteitsdocumenten achter te houden. Zij meent dan ook dat de commissaris-generaal geen enkel motief aanhaalt waarom zij haar origineel paspoort zou achterhouden.

Verzoekende partij stelt verder dat zij na de ondervraging heeft verklaard dat zij wist dat haar partner geen internationale pas nodig had om als chauffeur in andere staten van Rusland te reizen. Bij de ondervraging werd bevestigd dat er kort na de ondervraging wel nog aanvullende documenten of verklaringen konden doorgegeven worden aan de ondervrager.

Verzoekende partij geeft aan dat zij geen intern vluchtalternatief heeft binnen de Russische Federatie. Iedere streek in de Russische Federatie heeft volgens verzoekende partij grenzen staan waar controleposten staan die de gevluchte personen onmiddellijk kunnen vatten. Verzoekende partij had geen identiteitsdocumenten meer en zonder dergelijke documenten kan je volgens haar niet de grens over steken. Zij benadrukt dat zij niet de mogelijkheid heeft om een normaal gezinsleven te leiden in een ander deel van de Russische Federatie. Haar partner zou ook extra moeilijkheden ondervinden doordat hij gescheiden is.

Zij licht toe dat de moeder van haar partner voor de vernieuwing van zijn rijbewijs gezorgd heeft en zij benadrukt dat haar partner uiteraard niet zelf naar Lermontov is gegaan om zijn rijbewijs te verlengen.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk namen heeft opgegeven en zij verwijst naar de naam van een onderzoeker en van een advocaat, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u zou hebben gekend met de bandieten en met rechercheur A.A.(…) aannemelijk te maken. Zo blijkt dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo wisten u noch uw partner wie de bandieten, die u nochtans geregeld kwamen opzoeken, concreet waren (CGVS p.13; CGVS K.A.(…), p.12, p.18). U verklaarde nochtans dat Mayskiy een klein stadje was waar iedereen van alles op de hoogte was (CGVS, p.17). Daarnaast kon u niet precies aangeven waarom u gevisieerd wordt door rechercheur A.A.(…), hoewel u vermoedt dat hij u viseert omwille van de door u genomen stappen bij hogere instanties, waarvan u de Belgische asielinstanties echter geen enkel document kon voorleggen en u dit vermoeden bijgevolg niet kunt hard maken (CGVS p.17). U noch uw partner wisten verder waarom de politiediensten per se de brandstichting in uw winkel in uw schoenen wilden schuiven (CGVS p.18, p.19; CGVS K.A.(…), p.21), waarbij u evenwel aangaf dat u vermoedt dat dit omwille van uw etnische afkomst is en omdat u te veel gepraat had (CGVS p.19). Uw partner verklaarde van zijn kant dat de politie hiermee iets wilde bewijzen, maar kon niet aangeven wat de

politie dan wilde bewijzen (CGVS K.A.(...), p.21). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u contact hebt opgenomen met 3 verschillende advocaten tijdens uw zoektocht naar uw partner, toen deze verdween nadat jullie op 14 oktober 2009 dienden mee te gaan naar het politiebureau. U kon echter van geen enkele advocaat de naam weergeven (CGVS p.20). Uw geringe kennis over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze. (...)"

Dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft aldus de motieven van de commissaris-generaal op basis waarvan er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij problemen heeft gekend met de rechercheur A.A.(...) en met bandieten uit het dorp. Uit het verhoorverslag blijkt duidelijk dat de verzoekende partij geen naam kon geven van de bandieten, terwijl zij thans verklaarde dat Mayskiy een klein stadje is waar iedereen van alles op de hoogte was en zij ook niet precies kon aangeven waarom zij werd geviseerd door de rechercheur en waarom men de brandstichting op de verzoekende partij wou afschuiven. Uit het verhoorverslag blijkt duidelijk dat de verzoekende partij verklaarde drie advocaten te hebben geraadpleegd, maar dat zij ook van de advocaten geen enkele naam kon opgeven. Uit het verhoorverslag van de echtgenoot van de verzoekende partij (p. 16) blijkt trouwens dat hij expliciet heeft vermeld dat het gaat om een advocaat die zijn moeder had aangeschreven om meer informatie te verkrijgen.

De Raad stelt ook vast dat de echtgenoot van verzoekster stelt dat het geld voor de rebellen bestemd was (gehoorverslag, p. 17) terwijl zijn echtgenote dit niet stelt, maar slechts spreekt van bandieten.

De Raad verwijst wederom naar de bewijslast die rust bij de verzoekende partij en schaaft zich dan ook achter de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) dat de geloofwaardigheid van het relaas hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast.

In de bestreden beslissing wordt tevens vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel overtuigend bewijs voorgelegd heeft van de aangehaalde vervolgingsfeiten:

"(...)"

U kon de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van uw kledingzaak (CGVS p. 5). Nu verklaarde u weliswaar dat al uw documenten tijdens de brand in uw winkel vernietigd werden (CGVS p.5). U legde echter evenmin enig bewijs voor inzake de brand in uw winkel op 14 oktober 2009, hoewel uit de verklaringen van u en uw partner blijkt dat zowel de brandweer als de politie ter plaatse zijn gekomen (CGVS p.17, p.18; CGVS K.A.(...), p.13, p.20). Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw aanranding door u onbekende mannen naar het ziekenhuis bent gegaan, waar u medische hulp kreeg (CGVS p.15; CGVS K.A.(...), p.16), waarvan u echter evenmin enig bewijs kon voorleggen. U verklaarde voorts dat u in september 2009 de president van de Russische Federatie en premier Poetin, niet alleen via elektronische weg maar ook via de post, om hulp vroeg (CGVS p.15; CGVS K.A.(...), p.13). Ook hiervan legde u geen enkel bewijs voor (CGVS p.16). Voorts stelde u dat u in de zoektocht naar uw partner alle mogelijke instanties hebt aangesproken, waaronder de ROVD, hogere instanties evenals verschillende advocaten, maar legde hiervan evenmin enig document voor (CGVS p.17, p.19, p.20).

"(...)"

Wat betreft de neergelegde brief van het advocatenkantoor schaaft de Raad zich achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document. Dit document is in de eerste plaats een kopie en dergelijke documenten hebben geen bewijswaarde, aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn. De verschoningsgronden die verzoekster naar voor brengt ter rechtvaardiging van het feit dat zij een kopie neerlegt, met name tijd en afstand, kan uiteraard niet worden aangenomen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het feit dat een document gekopieerd is niet tot gevolg heeft dat dit document uit de debatten geweerd, maar wel tot gevolgen heeft voor de beoordeling van de bewijskracht van het document. Er is dus geenszins sprake van een schending van de rechten van verdediging. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat dit document opgesteld werd louter op basis van de verklaringen van de moeder van de partner van verzoekster. Op deze brief is er ook geen enkele hoofding vermeld van het advocatenkantoor wat een bijkomend element is dat de bewijskracht van deze brief tevens teniet doet. Uit het verhoorverslag van de echtgenoot van de verzoekende partij blijkt dat hij zelf verklaarde dat zijn moeder de advocate S.H.(...) aansprak om meer informatie te verkrijgen. De argumentatie van de verzoekende partij aangaande de deontologie van een advocaat kan niet worden gevolgd aangezien er in de eerste plaats al geen

bewijskracht kan worden verleend aan dit document. De deontologie van advocaten maakt van de door hen ten voordele van hun klanten geschreven brieven geen authentieke akte.

Waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal enerzijds aangeeft dat verklaringen geen objectieve bewijswaarde hebben en anderzijds een verklaring van de schoonmoeder wil nopens haar ongeval, dient te worden benadrukt dat er louter in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er geen bewijs is voorgelegd van het ongeval van de schoonmoeder. Er wordt nergens aangegeven dat de commissaris-generaal doelt op een verklaring van de schoonmoeder. De bewijslast rust bij de asielzoeker en het komt aan verzoeker toe om in de mate van het mogelijke objectieve en overtuigende bewijzen neer te leggen ter staving van zijn beweringen. Dit betreft geen tegenstrijdige motivering.

Waar de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) gegeven verklaringen wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van dien aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het herhalen dat er een heel duidelijk vermoeden is dat de echtgenoot van de verzoekende partij en zij zelf worden gezocht gelet op hun duidelijke problemen is uiteraard geen dienstig betoog. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij stelt in zijn nota dat er van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en hij aldus enige interesse heeft voor zijn of haar situatie. Het zwakke argument van de verzoekende partij dat het onmogelijk is om een officieel bewijsstuk van politiediensten of bandieten neer te leggen kan uiteraard niet worden aangenomen als verschoningsgrond voor het ontbreken van de vele documenten.

Wat betreft het ontbreken van identiteitsdocumenten verwijst de Raad vooreerst naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)Voorts dient te worden benadrukt dat u noch uw partner jullie Russisch binnenlands paspoort voorlegden aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarden u en uw partner weliswaar dat jullie paspoorten werden ingehouden door de politiediensten (CGVS p.8, p.18-19; CGVS K.A.(...), p.8). Gezien voorgaande vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw geldig intern paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, waarvan jullie beiden verklaarden er nooit een te hebben gehad (CGVS p.9; CGVS K.A.(...), p.8-9), verborgen te houden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u in eerste instantie verklaarde dat uw partner wel in het bezit was van een internationaal paspoort, maar dat hij dit bij zijn moeder heeft achtergelaten omdat het vervallen was (CGVS p.10). Na confrontatie met de verklaringen van uw partner dat hij nooit een internationaal paspoort had, verklaarde u dat u misschien fout was of dat hij het nooit gebruikt heeft (CGVS p.10). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. De verklaring die u het Commissariaat-generaal via uw advocaat liet geworden op 06/05/2011 en waarin wordt gesteld dat u dacht dat uw partner voor zijn werk een internationaal paspoort had, maar u niet wist dat dit voor reizen naar Oekraïne niet vereist was, kan evenmin overtuigen, gezien deze verklaring post-factum werd aangehaald. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uitgehold en ontstaat het vermoeden dat u en uw partner ook uw internationaal- of reis paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen trachten te houden.(...)"

De stukken van het administratief dossier bevestigen de vaststellingen zoals weergegeven in het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing. Het voorleggen van identiteitsdocumenten is een essentieel element in het kader van een asielaanvraag. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij en haar echtgenoot tijdens het verhoor verschillende verklaringen hebben afgelegd omtrent het ontbreken van een geldig internationaal paspoort. De verzoekende partij poogde dit nog te vergoelijken door een brief via de advocaat op te sturen waarin wordt gesteld dat ze dacht dat haar partner voor zijn werk een internationaal paspoort had, maar ze niet wist dat dit voor reizen naar Oekraïne niet vereist was. Dit kan de Raad allerm minst overtuigen. De Raad bevestigt ook hier het oordeel van de bestreden beslissing daar de verzoekende partij het niet voorleggen van identiteitsdocumenten niet op aannemelijke wijze heeft verklaard. Het loutere feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de commissaris-generaal is uiteraard geen dienstig verweer.

Het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het bestaan van een vluchtalternatief in hoofde van de verzoekende partij en haar partner is een overtollig motief.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn niet geschonden.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM.

2.2.1. Verzoekende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing en argumenteert dienaangaande dat zij wel degelijk heeft aangetoond welke de algemene toestand is in de streek waar zij woonde en zij meent dan ook dat het niet ernstig is waar er wordt gesteld dat de naam van verzoekende partij of zelfs van de belagers in de artikels moet vermeld staan. Zij stelt dan ook dat zij wel degelijk gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in het raam van haar aanspraak op subsidiaire bescherming. Zij stelt dat zij jarenlang in grote angst geleefd heeft zowel voor haar leven en voor haar gezin. De algemene situatie in Kabardino-Balkarië is volgens haar bedreigend voor het volk waar afpersingen en willekeurige gevangennemingen en schendingen van mensenrechten legio zijn. Zij argumenteert dat zij wel degelijk kan verbonden worden met de categorieën die bijzonder worden blootgesteld aan een risico op vervolging. Zij herhaalt nogmaals dat ze gevlucht is naar aanleiding van concrete bedreigingen na de brandstichting in haar kledingzaak. Zij wijst er op dat de gronden van vrees van toepassing zijn voor de gehele bevolking en niet alleen voor de specifieke situatie van haar. Zij wijst erop dat zij traumatische ervaringen heeft meegemaakt en dat het voor haar zeer moeilijk is om bewijsstukken te verzamelen omtrent haar persoonlijke betrokkenheid in de conflictsituatie. Zij stelt tot slot dat er geen bewijs vereist is van individuele bedreiging en dat zij geen bescherming kan genieten van de Nationale Overheid.

Verzoekende partij concludeert dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1 van de Conventie van Genève en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle feiten en documenten.

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld. Daar waar verzoekende partij verwijst naar het recht op leven zoals bepaald in artikel 2 van het EVRM wijst de Raad er op dat dit zowel getoetst wordt bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling en meer bepaald de gegronde vrees voor vervolging. De definitie van daden van vervolging bepaald in artikel 48/3, § 2 a) van de vreemdelingenwet bevat onder meer een verwijzing naar art. 2 van het EVRM. In gevallen van uitwijzing heeft het Hof voor Mensenrechten de ingeroepen schending van artikel 2 onderzocht in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM H.L.R. t Frankrijk, 29 april 1997; D. t Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997). Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

De Raad verwijst naar de analyse van het eerste middel waarin werd vastgesteld dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster legt een aantal documenten neer met betrekking tot de algemene situatie in Kabardino-Balkarië en stelt dat deze zeer ernstig is en geen bewijs van individuele bedreiging noodzakelijk is. Het betreft rapporten van 'Anna National Centre for the prevention of Violence' en Amnesty International over de algemene situatie omtrent geweld tegen vrouwen in het land van herkomst. Ook de voorgelegde internetartikels tonen de algemene situatie aan in het land van herkomst. De Raad meent dat er niet uit deze verslagen blijkt dat er in het land van herkomst van verzoekende partij sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het tweede middel is niet gegrond.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de documenten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft toegevoegd, met name een overeenkomst voor persoonsgerichte vorming, een attest cursus maatschappelijk oriëntatie en een deelcertificaat module NT2 waystage A + B, aldus documenten ter staving van haar inburgering en geenszins betrekking hebben op haar asielrelaas en dus niet relevant zijn.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS